

100 maldu neturintiems laiko

Maldos tiems, kas moka stebētis

Šiandien gatvėje sutikau moterį ir mes viena kitai
nusišypsojome. Bendrininkių šypsenomis.
Kodėl gi bendrininkių?
Jai buvo maždaug tiek metų, kiek man. Įsivaizdavau, kad
ji senelė.
Mačiau ją pavargusią ir truputėlį sunerimusią, dėmesingą
ir be galo rūpestingą.
Jaučiau, kas tarsi adatomis daigsto jos širdį – visi
neiškakinti, ne iki galo išsiaiškinti, nesuprasti žodžiai.
Girdėjau jos tylą. Jos romumą.
Susitikę mūsų žvilgsniai akimirksniu papasakojo visų
kada nors šioje žemėje gyvenusių ir gyvensiančių moterų
istoriją.
Šiandien gatvėje susitikau seserį.
Kaip norėčiau būti tokia visų bendrininkė!
Kaip būtų nuostabu, jei kiekvienas pasidalytų su visais
tokia bendryste! Kaip būtų puiku, jei pakaktų žvilgsnio...
Viešpatie, ačiū, kad šalia manęs leidi būti tokiai daugybei
brolių ir seserų.

Maitinanti moteris.

Šis vaizdas visada mane sukrečia. Regis, staiga mano siela atsiveria: žindanti patelė yra aiškiausiai matoma paslaptingos grandinės, jungiančios mus su mūsų pirmųjų ištakomis, dalis. Tų ištakų nuolat ilgimės.

Maitinanti moteris.

Tarsi staiga nuo mano įprastinės rutinos nukrito šydas ir vieną akimirką man leidžiama išvysti pasaulio ištakas.

Maitinanti moteris.

Gimstantis vaikas.

Įsižiebianti meilė.

Atbundanti gamta.

(Virš mūsų, anapus mūsų.)

Viešpatie, neleisk, kad mano kasdienybė mane darytų akla
Tavo kūrybos stebuklams – jų žavesiui ir slėpiniams.

Neleisk, Viešpatie, kad prarasčiau gebėjimą stebėtis.

Tačiau pati didžiausia nuostaba yra meilė.
Meilė – gyva būtybė, kurią nuolat reikia maitinti.
Stebuklas, gyvuojantis tol, kol gyva jį maitinanti
širdis. Ir dar... ilgainiui ji įsilieja į pasaulio DNR.
Alsuoju ją, kai žaviuosi saulėlydžiu ar kai įsmeigiu
žvilgsnį į jūrą. Ji persmelkia mane siautėjant audros
debesims. Ji perlieja tarsį botagu, kai netikėtai susi
tinku su grožiu: kas gi dar yra tai, ką patiriu
grožėdamasi, jeigu ne meilė?
Visa meilė, patirta gyvenusiųjų prieš mane, yra čia,
šalia, ir laukia – gyva materija – kad ją atpažinčiau ir
dar sykį patirčiau.
Meilė, kuria alsuoju, pasiruošusi, jei tik panorėsiu,
pateikti ilgai ieškotą atsakymą.
Tu esi atsakymas, Viešpatie. Meilė esi Tu.

Mano amžiaus moteris, reginti sode ką tik išdygusią gėlę, juokiasi. Juokiasi, nes gyvybė dar sykį triumfuoja.

Juokiasi, nes moteris visada jaučiasi gyvybės bendrininke. (Bet mane supras tiktai mano amžiaus moteris.)

Ką mano amžiaus moteris pamato, suvokia, pajunta žaibo greitumu, niekada neapgauna. (Bet mane supras tiktai mano amžiaus moteris.)

Mano amžiaus moteris viską mato tokiu žvilgsniu, kokiu žvelgtų, jeigu turėtų viską nupasa koti neregiiui. (Bet mane supras tiktai mano amžiaus moteris.)

Dėkoju Tau, Viešpatie, už savo amžių.

Dėkoju Tau, nes bėgantys metai man vis aiškiau atskleidžia Tavo stebuklų paslaptis.

Aplink mus esama mažyčių, tačiau aiškių prarasto rojaus ženklų.
Tai netikėti blykstelėjimai, vos nujaučiamos tiesos kasdienybės verpete.
Kai atsitraukia pilkuma, kaip pavasario rytą, kai vėjo gūsių nuskaidrintame tyrame
ore staiga pasirodo vaikystės spalvomis užlietas pasaulis: žalia, geltona, mėlyna, kad
net širdį suspaudžia.
Arba kvapas, toks stiprus ir svaigus, kad, regis, galėsi paliesti: bet štai pūsteli vėjas
ir jis pradingsta, lieka tik ilgesingas prisiminimas. Tos spalvos, tas kvapas yra Tavo,
Viešpatie, ženklas. Tu esi ta paslaptis. Tu esi ta „atmintis“.
Leisk ją patirti dar ir dar, kad neprarasčiau gebėjimo stebėtis.

www.pakuonioparapija.lt

Algimantas J.